

Монахините скръстиха ръце, седнаха край сестра Елизавета. Въздъхнаха мълчаливо, полузакрили чело зад ниско сведените качулки.

Бяха я намерили през нощта, пресната на голите студени плочи на параклиса, неподвижна, почти бездиханна. Бяха я пренесли бързо в килията ѝ и повикали целебници. Всички заявиха, че има остро изтощение от глад, лишения и труд.

Вярната последователка на свети Франциск Асизки не желаше да се отклони нито от едно свое духовно задължение. По-голямата част от деня и нощта тя прекарваше в молитви и съзерцания, пресейки Божията милост за грешния свят. Това бе почивката ѝ след тежкия изтощителен труд, с който обременяваше крехкото си тяло. Често, за да унижи и умъртви плътта си, тя се самобичеваше до кръв, безмилостно.

Лишенията и постите стигаха до гладуване. Презрението към земните блага отнемаха миг след миг живота в това изтермозено тяло. Ала това само радваше великата францисканка. Тя ѝ весело бе на сърцето, когато оковите на плътта олекваха все повече, когато връзката със земята всеки ден ставаше все по-тънка. В замяна на това, колко широко летеше духът в небесния свят на божествените тайни. С каква светлина грееше бледото чело, колко велико бе докосването на презирната ѝ ръка, излъчваща бодрост, здраве и утеха.

Напразно болните и бедните се трупаха край вратите на манастиря в Марбург, за да видят своята благодетелка, за да получат благословията ѝ.

Елизавета нямаше вече власт над тялото си, което отказваше да служи.

Тя лежеше неподвижна, без да може да вдигне от слабост дори десницата си. А не бе навършила още двадасет и пет години. Само от време на време тя отваряше очи и хвърляше взор към недопредената къделя, която стоеше изправена в един ъгъл. Устните ѝ се подвижиха, ала никой не можа да разбере грижата ѝ, че навън чака една бедна жена, която трябва да изплете десет чифта чорапи за децата си. Вярната Изентруд